

stebe, hvor, efter min Overbeviisning, endnu Mere talte for, at man skulde nægte Bevillingen; men laeder os huffe paa, at Rigsdagen tilbligere indirecte har givet Regjeringen Medhold i det Slags Sager, og derfor staaer den nu, som den staaer. I hvordan jeg end be-
 trægter denne Sag, saa er det mig klart, at der ikke kommer Andet ud deraf end en Discussion her i Salen, som kan være uhyggelig nok for de Vedkommende, og med Hensyn til hvilken det dog kan være et Spørgsmaal, hvorvidt den egentligt objectivt taget, er fortjent. De, der have gjenme læst Acterne i deres fulde Udstrækning — den Mand, der har havt det Hverv i Finantsudvalget at gjøre det paa Udvalgets Vegne, har ikke kunnet see Andet, end et vist Phantasteri i Betragtningen af Eiendommens Verdi hos vedkommende Eier af Staurupgaard, og dersom han har Ret, saa er det jo næsten ubilligt, at man forfølger denne Sag i den Udstrækning, som her har fundet Sted. Det kan jo maaffee være affrækkende for Fremtiden, at en saadan Sag har fundet en saadan Dmtale, men forøvrigt har jeg dog den Mening, at visse saakaldte affrækkende Straffe til Syvende og Sidst ikke have nogen videre Betydning, saa at Virkningen paa andre Steder vist ikke vil blive stor. Jeg anseer det derfor for et aldeles frugtesløst Arbejde her at gaae et Skridt videre, end der nu er gaaet, og jeg anseer mig, uagtet jeg hører til Fleertallet, for at være ligesaa god en Ven af Retferdighed, ligesaa god en Voger over Rigsdagens Værdighed i denne Sag, og ligesaa god en Ven af Statens Penge som det ærede Medlem for Veile Amt (Verg) og de Dvrige, der have deeltaget i at stille dette Mindretals forslag. Jeg skal derfor raade til, at man ikke gaaer ind paa at nægte denne Pension, saaledes som Mindretallet her har foreslaaet.

Sjörving: Jeg maa tilstaae, at det, der meest undrer mig i denne Sag, ikke saameget er, at den ofte omtalte Embedsmand ifjor blev afflediget med Pension efter de almindelige Regler, da han selv søgte derom, som at han ikke er bleven afflediget uden Ansøgning, idetmindste to Aar iforveien, hvad enten det nu var skeet efter Pensionslovens

§ 1 eller efter dens § 6. Jeg skal tillade mig at minde det høitærede Thing om, at vi for ganske nylig hørte, at en af denne Mands tidligere Foresatte, den daværende Justitsminister, som, hvis man skal gjøre Forskjel, sikkert snarere hører til de Humane end til de Strenge imod de underordnede Embedsmænd, sagde, idet han gif tilbage til de Undersøgelser, som have fundet Sted, at Regjeringen ikke kunde være tjent med at beholde Amtmand Bretton. Hvorfor beholdt den da i to Aar paa en saa høi og vigtig Plads en Mand, om hvem man siger, at man ikke kunde være tjent med at beholde ham? Det var i Marts 1864, og jeg troer, det havde været meget ønskeligt, om Affledigelsen havde fundet Sted dengang, inden den tydske Occupation af Jylland fandt Sted; men dette skete ikke. Jeg saa vel, at man senere i Løbet af Sommeren tænkte paa en saadan Affledigelse, men det blev ikke til Noget; der gif to Aar, inden der igjen blev rørt op i Sagen, og da skete Affledigelsen efter Vedkommendes egen Ansøgning. Jeg opkaster det Spørgsmaal, skjøndt jeg vist ikke har noget synderligt Haab om at faae det besvaret, hvorledes det kan være, at en Embedsmand, med hvilken Regjeringen selv var saa lidet tjent, blev siddende saa længe i sit Embede. Er der nogen usynlig og uansvarlig Haand, som griber ind mellem den for Rigsdagen ansvarlige Regjering og dens underordnede Embedsmænd, og som nøder Ministrene til at beholde saadanne, hvormed Statens Tjeneste ikke kan være tjent? Hvad selve Sagen angaaer, skal jeg satte mig Lori, efter hvad der nu i saa rigelig Grad er blevet fremhævet. Efter hvad der ved Forhøret er blevet oplyst, troer jeg nok, at Rigsdagen i og for sig kunde forsvare at nægte denne Pension. At man herved vilde komme til at omstøde en kongelig Resolution, har Intet at bethede; thi i Pensionssager er det kun de kongelige Resolutioner, som ere afgivne for Grundloven eller i alt Fald for Pensionsloven, Rigsdagen maa respectere; ved dem, der ere yngre, kan den ikke være bunden, forsaavidt de findes at være i Strid med Pensionsloven. Følgen deraf vilde naturligviis ikke være den, at vedkommende Embedsmand slet ingen Pension fik, men kun, at denne maatte fastsettes